

Pet pesmi

Mila
Kačičeva

Z zlato nitjo
sem te tkala
v svilni mreži
zibala
roka moja
cvet flaminga
k nedrom
te je stiskala

Pa je legla
črna megla
v prejo tvojih
mojih sanj
so noči ti
vse bolj temne
in je muka
sončen dan

Sem spočela
te v ljubezni
za ljubezen
ne za križ

Zdaj pa
kot svinčena lava
v krvi
v duši mi ležiš

*

Naj bom rana
v tvoji zavesti
Tenka rana
Kaplja krvi
na njenem
robu
Znak
da sem bila

*

Skozi življenje mnogih ljudi
greš
Kaj puščaš za sabo
Je brazda v rodovitni njivi
ali le izginula sled
roke
ki je skušala zadržati
nemirno reko
Je plamen
izpuhtel v dim
Bela črta
ki za nekaj trenutkov
ukradenih večnosti
preseka nebo

Kaj daš
ko vstopaš v njihova
življenja
Kaj vzameš

*

Požri solze
in ne glej več
vase

tam je samo še
razpadanje
zberi okruške
svojih sanjskih gradov
minevanje
jih je zaznamovalo

Zberi jih
in nič ne preštej
dovolj bo
za grob

*

Ti
ki praviš da vse vidiš
in veš
ki nam naša pota
ravnaš
zakaj se tako malokdaj
nadme nagneš
zakaj me zmeraj na novo
izdaš
zakaj mi z drugo roko
jemlješ
kar si mi s prvo
milostno dal
zakaj me bežno
pobožaš
in me nato zbiješ
do tal

In vendar hočem verjeti
v karkoli
kar naprej upam
v neostvarljivo
moja misel preklinja
in moli
in poizkušam ljubiti vse
mrtvo
in živo